

คุณแม่ เสาหลักแห่งธรรม

พงษ์ศักดิ์ กิรติวินทร

R20024

ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักวัดอัมพวันและหลวงพ่อจรัญจาก การติดตามคุณแม่ของข้าพเจ้าไป เข้ากรรมฐานในปี ๒๕๓๘ แต่แท้จริงแล้วเราเริ่มรู้จักวัดอัมพวันจากการแนะนำของญาติๆให้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรมมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นปีที่คุณแม่ของข้าพเจ้า เริ่มสวดมนต์บทพาหุงๆ และทำให้เกิดความเลื่อมใสหลวงพ่อเรื่อยมา ณ วันหนึ่งก็เกิด แรงบันดาลใจ คุณแม่จึงได้ตัดสินใจเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันพร้อมกับคุณน้า โดย ข้าพเจ้าเป็นคนขับรถพาไป หลังจากที่ผัดวันประกันพรุ่งมาเป็นเวลาถึง ๒ ปี วันนั้น คนเยอะมาก ได้ที่พักที่อาคารปริยัติ ได้ที่นอนแคบๆอยู่ตรงทางเดินเข้าห้องน้ำ นี่คือ อุปสรรคแรกที่คุณแม่และคุณน้าได้พบ ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกสงสารมาก แต่ท่านก็ไม่ย่อท้อ

ผ่านไปสามวัน ข้าพเจ้ามารับ คิดในใจว่า สภาพของคุณแม่และคุณน้าคงจะ โทรม เพราะน่าจะนอนไม่หลับเพราะที่นอนเบียดเสียด ต้องตื่นแต่เช้า และทานข้าว ได้แค่สองมื้อ แต่กลับตาลปัตร ทั้งสองท่านกลับดูมีหน้าตาสดชื่นอย่างน่าประหลาด นี้ หรือที่เรียกว่า อิมมูญ ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนั้นเอง จากนั้นคุณแม่ของข้าพเจ้าก็มาที่ วัด บ่อยครั้งเพื่อมาเข้ากรรมฐาน และก็สวดมนต์(บทพาหุงๆ) เป็นประจำทุกวัน ในช่วงที่อยู่ที่บ้าน ซึ่งก็ส่งผลให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของคุณแม่เรื่อยๆมา คุณแม่ของ ข้าพเจ้าปกติ เป็นคนเครียด ใจร้อน หงุดหงิดง่าย และเป็นโรคความดันโลหิตสูง ผล การเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัดก็คือ คุณแม่ เป็นคนใจเย็นขึ้นไม่หงุดหงิดง่าย โรคความดัน ก็อาการดีขึ้น คุณแม่ก็เข้าใจว่านี่แหละคือกฎแห่งกรรม และกรรมฐานคือหนทางแห่ง

การแก้กรรมของชีวิต มนุษย์เกิดมามีกรรมมาแต่กำเนิด กรรมดีก็จะส่งเสริมให้ชีวิตดี กรรมไม่ดีก็จะทำให้เกิดปัญหาชีวิต เราก็ต้องมาแก้กรรมกันโดยการทำบุญ สวดมนต์ และการเข้ากรรมฐาน ซึ่งคุณแม่ก็เริ่มให้ทุกคน ในบ้านสวดมนต์ และจะสนับสนุนให้ทุกคนไปเข้ากรรมฐานที่วัด ข้าพเจ้าก็สวดมนต์ทุกคืน และไปเข้ากรรมฐานบ้าง

หลังจากผ่านไปหนึ่งปี ข้าพเจ้าก็เรียนจบปริญญาตรี และสามารถสอบได้ทุนการศึกษาไปศึกษาต่อต่างประเทศ ระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา จึงมีความคิดที่จะบวชก่อนที่จะไปศึกษาต่อ เพื่อเป็นการทดแทนพระคุณของคุณพ่อคุณแม่ และเพื่อเป็นการเตรียมตัวไปศึกษาต่อ ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าการเข้ากรรมฐานจะช่วยให้ข้าพเจ้ามีสติและสมาธิ ซึ่งจะช่วยให้ข้าพเจ้าเรียนประสบความสำเร็จ จึงได้มาบวชเรียนที่วัดอัมพวัน เพื่อศึกษาธรรมะและเข้ากรรมฐานแบบจริงๆ จังๆ คุณแม่พาข้าพเจ้าไปสมัครที่วัดอัมพวัน ซึ่งจะต้องมีหลักฐานคือทะเบียนบ้าน บัตรประชาชน และใบรับรองแพทย์มาด้วย และจะต้องมาอยู่ที่วัดอย่างน้อย ๗ วันเพื่อเป็นนาค และเพื่อเป็นการเตรียมตัวก่อนบวช โดยตื่นเช้าตามพระไปบิณฑบาต จากนั้นก็ทำวัตรเช้า แล้วก็เข้ารับการอบรม ท่องบทขานนาคให้คล่องก่อนวันบวช ช่วงระหว่างบวชหนึ่งเดือนข้าพเจ้าก็ได้ทำกิจสงฆ์ และได้ฝึกการเข้ากรรมฐาน ซึ่งก็เป็นวิชาหนึ่งที่ติดตัวข้าพเจ้ามา

ระหว่างที่ข้าพเจ้าไปเรียนที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ก็สวดมนต์เป็นประจำทุกคืน ตามคำแนะนำของคุณแม่ การเรียนก็เป็นไปได้ราบรื่นไม่มีอุปสรรคใดๆ เนื่องจากข้าพเจ้าดำเนินชีวิตด้วยสติ ตามคำสอนของหลวงพ่ोजรัญ หากบางครั้งมีอุปสรรคบ้าง ก็ใช้สติให้เกิดปัญญาในการช่วย แก้ปัญหาทุกครั้งไป แม้ว่าบางครั้งปัญหาที่คิดว่าใหญ่โต แก้ไม่ได้ ก็สามารถแก้ได้ด้วยสติปัญญา แต่ที่ต้องใช้เวลาและขันติความ

อดทนในการแก้ปัญหาที่ด้วย ตลอดเวลาหลายปีที่ศึกษาอยู่ที่ต่างประเทศนั้น ข้าพเจ้าได้รู้ว่าปัญหาทุกอย่างแก้ได้ และต้องแก้ด้วยสติปัญญาและความอดทน ซึ่งข้าพเจ้าได้เรียนรู้การใช้สติให้เกิดปัญญาและความอดทน จากการสวดมนต์และการเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวันนั่นเอง

นอกจากนี้คุณแม่ของข้าพเจ้าก็แนะนำทุกคนในบ้าน ซึ่งก็คือคุณพ่อ พี่สาว น้องสาว น้องชาย ให้สวดมนต์ ซึ่งก็ทำให้ได้เห็นหลายๆอย่างในบ้านเปลี่ยนไป หลังจากที่คุณแม่ได้นำธรรมะเข้ามาในบ้าน คุณพ่อที่ปกติเป็นคนโมโหและหงุดหงิดง่าย และมักจะบ่นทุกอย่างในบ้านที่ไม่ถูกใจ เป็นคนใจไม่นิ่งไม่สงบ หลังจากที่เริ่มสวดมนต์อย่างจริงจัง คุณพ่อก็เป็นคนอารมณ์ดีขึ้น ปัญหาเรื่องความเครียดของคุณพ่อก็น้อยลง การสวดมนต์นอกจากจะได้กุศลผลบุญแล้ว ยังเป็นการฝึกจิตใจให้สงบและนิ่งขึ้น อารมณ์ดีขึ้น ทำให้เกิดสติและปัญญาในการแก้ปัญหา และเป็นการแก้โรคเครียดด้วย ทำให้เกิดความสุขในชีวิต พี่สาวของข้าพเจ้าจากที่เป็นคน ทำอะไรมักจะใจร้อน และมักจะทำงานด้วยความเครียด หลังจากที่เริ่มสวดมนต์จริงๆจังๆก็เป็นคนใจเย็นลง และสามารถเรียนจบปริญญาโทได้ น้องสาวคนแรกก็สวดมนต์ ทำให้มีสมาธิสามารถสอบเข้าเรียนต่อปริญญาโทที่ธรรมศาสตร์ได้ น้องสาวคนที่สองก็สามารถสอบเข้าเรียนต่อปริญญาโทที่ ธรรมศาสตร์ได้ น้องชายจากที่เป็นคนคือเกียบ มักไม่ค่อยเชื่อฟัง จี หงุดหงิดและโมโหง่าย ก็เป็นคนใจเย็นลงและเชื่อฟังมากขึ้น

ข้าพเจ้าไปศึกษาต่อต่างประเทศอยู่ประมาณ ๘ ปี จนจบปริญญาเอก ได้มารับราชการเป็นอาจารย์ที่คณะวิศวกรรมไฟฟ้า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ และได้กลับมาอาศัยอยู่ที่บ้านกับคุณพ่อคุณแม่ ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านได้เปลี่ยนไปหลังจากที่คุณแม่ได้เริ่มนำธรรมะเข้าบ้านเมื่อ ๘ ปีที่แล้ว แต่

ก่อนนั้นทุกคนในบ้านซึ่งมีทั้งหมด ๗ คนมักจะเกิดปัญหากันบ่อยครั้ง จากความใจร้อน โมโหง่าย หงุดหงิด ซึ่งปัญหาเหล่านี้ก็ได้หายไป และธรรมะก็ได้เข้ามาแทนที่ หลายคนประสบความสำเร็จ มีหน้าที่การงานที่ดี จบปริญญาโท และปริญญาเอก ทุกคนในบ้านมีความสุขมากขึ้น ทั้งหมดนี้เกิดจากคุณแม่ซึ่งเป็นเสาหลักแห่งธรรมในบ้าน และเป็นพระในบ้าน **เราไม่ต้องไปหาพระที่ไหนหรอก พ่อและแม่นี้แหละคือพระในบ้าน** ดังที่หลวงพ่อจรัญได้สั่งสอนมาโดยตลอด ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งในคำสั่งสอนของหลวงพ่อจรัญ และอยากให้คุณแม่ทุกคนได้นำธรรมะเข้าบ้าน เพื่อให้เกิดความสุขและความอบอุ่นแก่ทุก ๆ บ้าน